

Den plågsamma energistafetten

År 2012 kommer att bli spännande. För vissa blir OS i London höjdpunkten, men även för oss som inte är några sportfantaster finns en rafflande tävling. Den försiggår inte på någon flott arena och TV-bevakningen är inte lika bra, men kampen om den dominerande energikällan kan bli minst lika dramatisk som OS-finalen i 4x100 meter.

När vi tidigare har ersatt ved och kol med något annat, har det varit som i ett stafettlopp. Löparen som skall ta vid har startat i god tid innan det är dags att ta över. I det kritiska momentet då pinnen skall lämnas över har båda löparna haft god fart. Så gick det till då kolmannen tog över från vedkillen och även vid nästa växling var oljelöparen redo och hade fått upp farten när han tog över stafettpinnen.

När det nu är dags för växling, ser det inte ut som vi har vant oss vid. Adam Oljelund som har sprungit hela sitt varv under publikens jubel börjar sacka betänkligt. Och inte nog med detta: lagkamraterna som kan ta vid har inte kommit överens om vem som är den bäste. De rör sig vid sidan av löparbanan och ser lite vilsna och osäkra ut.

Ragnar Uran haltar och ser inte riktigt taggad ut. Han har dragits med skador under flera år. Trots den bästa läkarvård som går att uppbringa har han inte presterat särskilt bra. Han har långt kvar till det fina löpsteget som hans trogna supporterskara, med något drömmande i blicken, brukar tala om. Att han vid tidigare lopp blivit utbuad av den egna hemmapubliken gör honom inte bättre till mods.

Den långa och gänglige David Stormare har svårt med balansen och trots att han varit segertippad verkar han ha svårt att samla sig inför sin insats. Han har varit ojämn hela säsongen och experterna är eniga: det duger inte att vara så beroende av de yttre förhållandena. Statistiken visar att han bara vunnit när det varit en lätt medvind på arenan.

Den sanna favoriten, Louise Solberg, har värmt upp. Under träning har hon alltid sprungit barfota och utanför löparbanan har det varit ett framgångsrecept. Men nu på tävlingsdagen, när det verkligen gäller, kan man med plågad blick se att hon inte är redo för ett tävlingslopp. Trots publikens rop, "Solen, vi älskar dig!", är det tveksamt om hon kommer till start.

Lite tjock och klumpig har löparen från förra sträckan tagit av sig överdragskläderna. Skall Sten Kolberg verkligen göra comeback? Orkar han springa ytterligare en sträcka i denna plågsamma stafett?

En så olycksalig växling som vi just nu bevittnar har ingen nu levande människa upplevt förut. Det är första gången i modern historia som vi står i begrepp att ersätta en dominerande energikälla som håller på att "tappa farten".

Då oljan tog över som nummer ett minskade vi inte användningen av kol. Vi har i själva verket fortsatt att stadigt öka kolutvinningen. Idag förbränner vi mer av den svarta varan än någonsin. Med parallellen från löparbanan: Sten Kolberg saktade aldrig ner när Oljelund tog över stafettpinnen. Nej, även om Sten inte längre är den snabbaste har han envist fortsatt att putsa sitt eget personbästa. Han har faktiskt aldrig varit i så god och stabil form som i denna stund.

Oavsett hur växlingen avlöper kan jag se de feta rubrikerna i morgondagens sportbilagor framför mig: "Tränaren sparkas" och "Idiotiskt av Oljelund att hålla ett så rasande tempo". Sportjournalisterna är eniga och alla på läktaren såg det: laget skulle haft mycket större chanser om han sparat på krafterna och avslutat sin sträcka i en maklig takt. Ett långsamt tempo skulle ha gett både Stormare och Solberg en rimlig chans att få upp farten innan de skulle ta över stafettpinnen.

Det som alla på arenan såg: varför är det inte tydligt för verklighetens publik och lagledare?

Stellan Tengroth